

Міністерство освіти і науки України
Кафедра політичних наук і права
Рада молодих вчених Університету Ушинського
Наукове товариство студентів, аспірантів, докторантів і
молодих вчених

VI Всеукраїнська науково-практична конференція
студентів та
молодих вчених
«СУЧАСНІ ВИКЛИКИ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ: ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА СОЦІАЛЬНО-
ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ»
22 травня 2026 року

м. Одеса

УДК: 32+316]-043.86:3.073(477)

С91

Рекомендовано до друку рішенням

Вченої ради ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 15 від 26 червня 2026 року)

Рецензенти:

Коч С. В., доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політології Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

Гедікова Н. П., доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

С91 «Сучасні виклики соціально-політичного розвитку: політико-правові та соціально-економічні виміри» [Електронний ресурс] : матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених (м. Одеса, 22 травня 2026 р.) / за заг. ред. д. політ. н. С. М. Наумкіної, к. політ. н. С. А. Дмитрашко, к. пол. н. І. І. Пронози. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2026. 266 с.

22 травня 2026 року у ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» проведено VI Всеукраїнську науково-практичну конференцію студентів та молодих вчених, в якій взяли участь представники закладів вищої освіти України, студенти, магістри, аспіранти та докторанти, представники дипломатичної служби України. До збірника увійшли тези доповідей з актуальних питань політичного процесу України та світу, міжнародних відносин та дипломатії. Видання адресоване науковим та науково-педагогічним працівникам закладів вищої освіти, студентам, магістрам, аспірантам, докторантам та всім, хто цікавиться питаннями політичної науки, дипломатії, права та філософії.

© автори тез

© ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2026

	ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ СТАНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОБРОЧЕСНОСТІ СУДОВОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ (1991–2013)	104
Микитей Артем		
Міницький Валерій	ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО ЯК ЧИННИК ПОЛІТИЧНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ УКРАЇНИ В ПЕРІОД ПОВОЄННОЇ ВІДБУДОВИ	108
Мужеляк Юлія	МОВНІ ЗАСОБИ МАНІПУЛЯЦІЇ В УКРАЇНСЬКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ В УМОВАХ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ	113
Овчарова Анастасія	КОМУНІКАЦІЙНИЙ ВИМІР ТРАНСФОРМАЦІЇ ВИМОГ ДО СТУДЕНТА У СУЧАСНІЙ ВИЩІЙ ОСВІТІ	116
Онищенко Анастасія	ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ. РОЗМЕЖУВАННЯ РІЗНИХ ВИДІВ ПОСЛУГ	121
Підгорна Крістіна	АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ	124
Побережець Валерія	КІБЕРБЕЗПЕКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ: ПРОБЛЕМИ, ТРАНСФОРМАЦІЯ ТА СТРАТЕГІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ	127
Роман Вікторія	МІГРАЦІЯ УКРАЇНЦІВ–БІЖЕНЦІВ ВІД ВІЙНИ В ПРИЙМАЮЧІ КРАЇНИ ЯК ГЛОБАЛЬНИЙ ВИКЛИК СУЧАСНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ДЛЯ УКРАЇНИ ТА ЄС	131
Степанюк Дарина	ФРАНЦІЯ ЯК ГЛОБАЛЬНИЙ ЛІДЕР У СУЧАСНОМУ СВІТІ: МІЖНАРОДНО- ПОЛІТИЧНИЙ І СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ДИСКУРСИ	136
Столяров Іван	ЮРИДИЧНІ ФАКТИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ	140

КІБЕРБЕЗПЕКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ: ПРОБЛЕМИ, ТРАНСФОРМАЦІЯ ТА СТРАТЕГІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ

Побережець Валерія Олександрівна

здобувачка вищої освіти ступеня магістра

факультету психології, політології та соціології

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник:

Завгородня Юлія Володимирівна

доктор політичних наук, доцент,

професор кафедри політичних теорій

Національного університету «Одеська юридична академія»

Сучасний етап розвитку міжнародних відносин характеризується зміною природи безпеки та війни. Традиційне уявлення про воєнний конфлікт як виключно фізичне зіткнення держав поступово втрачає актуальність. У ХХІ столітті поряд із класичними формами військового протистояння важливого значення набувають інформаційні операції, кібератаки, психологічний вплив, боротьба за контроль над цифровою інфраструктурою та технологічними системами управління. У зв'язку з цим кіберпростір фактично перетворився на окремий театр геополітичного протистояння.

Україна є однією з небагатьох держав світу, яка отримала практичний досвід функціонування в умовах тривалої гібридної війни. Починаючи з 2014 року, а особливо після повномасштабного вторгнення Російської Федерації у 2022 році, Україна зіткнулася з беспрецедентним поєднанням військових, інформаційних та кібероперацій. Саме тому український досвід сьогодні має не лише національне, а й міжнародне значення [1].

Основною тезою даного дослідження є твердження про те, що Україна в умовах війни змогла не лише адаптуватися до сучасних кіберзагроз, але й

поступово перетворюється на одного з практичних центрів формування нових підходів до кібероборони та цифрової військової координації.

Тривалий час у міжнародному середовищі домінувала думка про те, що Україна є переважно об'єктом зовнішньої допомоги у сфері кібербезпеки. Дійсно, міжнародна підтримка відіграє важливу роль у функціонуванні української цифрової інфраструктури. Однак твердження про односторонню технологічну залежність України від Заходу є спрощеним і не повністю відповідає сучасній ситуації.

Після 2022 року Україна стала не лише отримувачем допомоги, але й джерелом практичного досвіду для держав-членів НАТО та Європейського Союзу. Особливо це стосується інтеграції цифрових систем управління бойовими процесами, використання безпілотних технологій, оперативної цифрової координації та адаптації до умов постійного кібертиску [5]. Український досвід продемонстрував, що сучасна війна потребує швидких горизонтальних моделей управління, інтеграції цифрових платформ і здатності оперативно адаптуватися до змін на полі бою.

Важливим елементом цієї трансформації стало формування українських кібервійськ та розвиток кіберкомпонента сектору безпеки і оборони. У сучасних умовах кібервійська не обмежуються захистом інформаційних систем. Їх функції включають протидію кібератакам, кіберрозвідку, захист військових мереж, аналіз цифрових загроз, участь у спеціальних інформаційних операціях та забезпечення стійкості цифрового управління державою [2].

Особливого значення набуває інтеграція кіберкомпонента із безпілотними технологіями. Російсько-українська війна продемонструвала, що дрони, цифрові системи зв'язку, супутникова координація та кібероперації більше не існують окремо. Вони формують єдину цифрово-бойову екосистему. Саме в цьому аспекті український досвід викликає інтерес західних держав, оскільки Україна стала простором реального випробування сучасних технологій війни.

Водночас існують аргументи, які можуть поставити під сумнів тезу про високу ефективність української системи кібербезпеки. Перш за все, Україна все

ще залишається вразливою до масштабних атак на критичну інфраструктуру. Енергетичний сектор, телекомунікаційні мережі та державні інформаційні системи неодноразово ставали об'єктами комбінованих ударів, що поєднували фізичне ураження і кібератаки [4].

Другим контраргументом є проблема нерівномірного технологічного розвитку. Частина українських державних структур продовжує використовувати застарілі системи захисту, а рівень цифрової безпеки окремих установ суттєво відрізняється. Це створює внутрішню нерівномірність кіберстійкості.

Третім контраргументом є кадрове навантаження. В умовах війни держава змушена одночасно підтримувати військовий сектор, критичну інфраструктуру, цивільні цифрові системи та інформаційну безпеку. Це створює високий рівень перевантаження для спеціалістів у сфері кібербезпеки.

Однак зазначені контраргументи не спростовують основну тезу повністю. Навпаки, вони демонструють специфіку функціонування системи кібербезпеки саме в умовах повномасштабної війни. Абсолютно захищених систем у сучасному світі не існує, а критерієм ефективності стає здатність держави зберігати керованість та адаптивність.

Україна продемонструвала саме таку здатність. Попри постійні атаки, держава не втратила функціонування базових цифрових сервісів, банківської системи, адміністративних реєстрів та систем координації. Більше того, цифрові інструменти стали одним із факторів збереження державної стійкості [3].

Особливого значення набуває також політичний вимір кібербезпеки. Російська Федерація використовує кібератаки не лише для технічного ураження систем, але й для створення атмосфери хаосу, деморалізації суспільства та підриву довіри до державних інституцій. У зв'язку з цим кібербезпека стає не лише технічним, але й політичним інструментом збереження суверенітету.

Не менш важливим є інформаційний компонент. Сучасна гібридна війна поєднує кібератаки із дезінформацією, маніпуляціями у соціальних мережах, інформаційними кампаніями та психологічним тиском. Тому ефективна система кібербезпеки повинна включати не лише технічний захист мереж, але й розвиток

цифрової грамотності населення, інформаційної стійкості та критичного мислення [3].

Український досвід також продемонстрував зміну ролі суспільства у сфері безпеки. Волонтерські цифрові ініціативи, ІТ-спільнота, незалежні аналітики та приватний технологічний сектор стали важливими учасниками кібероборони держави. У цьому аспекті українська модель частково відрізняється від більш централізованих західних систем, оскільки значну роль відіграє горизонтальна самоорганізація.

Таким чином, сучасна система кібербезпеки України формується як комплексна модель, що поєднує державні структури, військовий компонент, міжнародну співпрацю, приватний сектор та цифрову мобілізацію суспільства. Саме ця багаторівнева адаптивність стала однією з причин збереження функціональності держави в умовах війни.

Отже, аналіз українського досвіду дозволяє зробити висновок, що кібербезпека в умовах сучасної гібридної війни є не допоміжним, а стратегічним елементом національної безпеки. Попри наявні проблеми, Україна змогла не лише адаптуватися до безпрецедентного рівня кіберзагроз, але й сформувавши практичний досвід, який уже впливає на переосмислення підходів до цифрової оборони в державах НАТО та Європейського Союзу. Контраргументи щодо вразливості інфраструктури, кадрових проблем та потреби міжнародної підтримки є обґрунтованими, однак вони не скасовують головного факту: українська система кібербезпеки продемонструвала високий рівень стійкості, адаптивності та здатності функціонувати в умовах тривалої гібридної війни.

Список використаної джерел:

1. Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» від 05.10.2017 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19> (дата звернення: 07.05.2026).

2. Стратегія кібербезпеки України : Указ Президента України № 447/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021> (дата звернення: 07.05.2026).

3. Доктрина інформаційної безпеки України : Указ Президента України № 47/2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/47/2017> (дата звернення: 07.05.2026).

4. Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України : офіційний сайт. URL: <https://cip.gov.ua> (дата звернення: 07.05.2026).

5. NATO Cooperative Cyber Defence Centre of Excellence : official website. URL: <https://ccdcoe.org> (дата звернення: 07.05.2026).

МІГРАЦІЯ УКРАЇНЦІВ-БІЖЕНЦІВ ВІД ВІЙНИ В ПРИЙМАЮЧІ КРАЇНИ ЯК ГЛОБАЛЬНИЙ ВИКЛИК СУЧАСНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ДЛЯ УКРАЇНИ ТА ЄС

Роман Вікторія Олександрівна,

студентка 1 курсу спеціальності С 2 «Політологія

Навчально-науковий інститут психології

та суспільних наук,

Університет Ушинського, м. Одеса

Науковий керівник:

Козловська Людмила Володимирівна,

к. політ. н., доцент кафедри політичних наук і права,

Університет Ушинського, м. Одеса

Період 2022–2026 років в приймаючих країнах ЄС ознаменувався як одним із наймасштабніших демографічних та економічних криз, рушійною силою яких стала вимушена міграція мільйонів українців, що, у свою чергу, змінило динаміку глобалізації та вплинуло на регіональну стабільність як європейську, так і українську. Ці зміни, спричинені беспрецедентним потоком біженців, виявилися каталізатором переосмислення міграційних політик та соціальних програм як глобального виклику сучасних трансформацій для України та ЄС – саме вони визначили **актуальність** нашого дослідження. Вони стимулювали дискусії про майбутнє європейської інтеграції та її здатність адаптуватися до

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
РАДА МОЛОДИХ ВЧЕНИХ УНІВЕРСИТЕТУ
УШИНСЬКОГО
НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО СТУДЕНТІВ,
АСПРАНТІВ, ДОКТОРАНТІВ І МОЛОДИХ
ВЧЕНИХ**

**VI Всеукраїнська науково-практична конференція студентів та
молодих вчених
«СУЧАСНІ ВИКЛИКИ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ»**

м. Одеса, 22 травня 2026 року

**Матеріали друкуються в авторській редакції.
Відповідальність за точність поданих фактів, цитат, цифр, прізвищ
тощо несуть автори.**